

La pitjor crisi de la Comissió Europea

La Comissió Europea viu la pitjor crisi de la seva història. El cas Buttiglione n'és el detonant que en certa manera ha italianitzat el debat, però també és cert que no és l'únic punt feble que tenia l'equip que havia organitzat el portuguès José Manuel Durao Barroso. I tot plegat, la mateixa setmana que la UE volia lluir que signava el tractat constitucional a Roma.

Romano Prodi creia que per fi es podria dedicar a fons a la seva cursa electoral particular a Itàlia, però de moment no podrà ser. La setmana passada els diputats del Parlament europeu havien de votar l'equip de la nova Comissió Europea, encapçalada per José Manuel Durao Barroso, però es van quedar amb les ganades. Conscient de la polèmica que havien generat les declaracions homòfobes i conservadores d'un dels comissaris, Rocco Buttiglione, i que no tenia temps de mantenir l'italià dins l'equip i alhora que els votessin a l'Eurocambra, Barroso va demanar temps mort. Esclatava una crisi sense precedents que no podia passar en pitjor moment, precisament quan faltaven dos dies de la signatura a Roma del tractat constitucional.

Dimecres, dia 27, s'havia de fer la votació, però Durao va demanar més temps i que Prodi fes una pròrroga del seu mandat, que podria ser com a mínim fins a la sessió plenària de l'Eurocambra que es farà del 15 al 18 de novembre. Això, si Durao Barroso només canvia Buttiglione. Ara bé, si el president de la Comissió decideix fer més canvis al seu equip, com li han demanat els liberals, socialdemòcrates i verds-ALE, els nous comissaris haurien de tornar a fer audiències amb els europarlamentaris. I així, ja ens n'aniríem al desembre, a les sessions plenàries de principi o mitjan mes.

La principal dissonància de l'equip que havia presentat Durao Barroso era l'italià Rocco Buttiglione com a comissari de Justícia, Llibertats i Seguretat. En les sessions de presentació amb els europarla-

mentaris destacà per les seves declaracions homòfobes i despectives envers les mares solteres. I ja llavors va ser molt criticat, però els vots de conservadors, liberals i euroescèptics estatalistes van permetre que superés aquest primer tràngol.

Ara bé, no era aquesta la primera vegada que es qüestionava la tria feta, o com a mínim, presentada per Durao Barroso. Altres candidats a comissaris ja havien trepitjat més d'un ull de poll. Per exemple, l'holandesa Neelie Kroes, que optava al càrrec de comissària de Competència, que s'ha d'encarregar de garantir la llibertat del mercat dirimint sobre fusions i altres operacions empresarials. De fet, el mateix dia en què es va fer pública la seva elecció, Kroes ja va anunciar que renunciava als diversos càrrecs que ocupava en nombrosos consells d'administració de potents corporacions empresarials, i fins va anunciar que dimitiria si es produïa un conflicte entre els seus interessos privats i les seves obligacions públiques. Ja en la presentació a l'Eurocambra els eurodiputats socialistes de les Verds-ALE van alertar que Kroes podia afeblir els serveis d'interès general que depenien de la seva cartera, com són Transport, Educació i Sanitat.

En menor mesura passava el mateix amb la danesa Mariann Fischer Boel, que s'havia d'encarregar d'Agricultura i Desenvolupament Rural, i que fou criticada pels possibles conflictes d'interessos perquè és una gran propietària rural, i no només al seu país.

També havia rebut algunes crítiques la lituana Dalia Grybauskaitė, que s'havia d'encarregar de Pressupost i Programació

A l'esquerra, José Manuel Durao Barroso, president designat de la Comissió. I a la dreta, l'home que ha fet encendre la polèmica, l'italià Rocco Buttiglione.

Financera. Ja fa anys que economistes i polítics prointegració europea proposen un impost europeu, amb l'objectiu de fer autosuficient la UE i deslligar-la de la comptabilitat estatal. Dalia Grybauskaitė comentava: "Vendre aquesta idea significa una juguesca. Senzillament el ciutadà no està llest i res no indica que el Consell europeu s'inclini unànimement a donar suport a aquesta eurotaxa." De la mateixa manera, també té sectors d'europarlamentaris contraris la fins ara candidata a comissària de Fiscalitat i Unió Duanera, ja que, a diferència del que volen els estats amb forts impostos, ella és contrària a l'harmonització fiscal: "L'impost és una prerrogativa sobirana de cada país i tots poden decidir el seu règim fiscal."

L'ALE-Verds també va qüestionar la inexperiència de l'hongarès Laszlo Kovacs per fer-se càrrec de la cartera d'Energia. Aquest grup considerarà que el nou comissari seria "una ovella per als llops que són els lobbies del carbó i de l'energia nuclear". I també discutia que al capdavant de la política mediambiental s'hi posés l'economista grec Stravos Dimas. L'eurodiputat valencià David Hammerstein ja va dir que "a Medi Ambient enyorarem la comissària Wallström, que ha fet una gran feina en els últims anys".

Tots els candidats a comissari sumats donaven un resultat en què l'adscripció

conservadora i liberal doblava els socialdemòcrates. Hammerstein ja advertia abans de saber que Durao demanaria pròrroga que "aquesta legislatura serà més difícil, ja que el Col·legi de Comissaris és més conservador que el de la Comissió Prodi". Una altra eurodiputada catalana, la socialista Maria Badia, també temia "un trencament important respecte a la dinàmica de la Comissió anterior, que havia estat aliada del Parlament. Ara poden invertir-se els papers i l'actitud de la nova Comissió sembla més orientada a entendre's amb el Consell".

Però així i tot els eurodiputats socialdemòcrates transigien més o menys amb tot, i amb aquests, més els conservadors i els liberals, Durao Barroso ja en tenia prou per començar a treballar oficialment com a Comissió en aquesta primera setmana de novembre. Ara bé, els socialdemòcrates (i també els Verds-ALE) no volien deixar passar per alt un polític com Buttiglione, com tampoc la majoria de liberals. Per això van demanar insistentment el seu cap. Veient l'oposició que generava, Durao Barroso hagués pogut retirar-lo des de l'inici, i assegurar-se no només l'aprovat sinó alguna cosa més per començar amb una Comissió no tan fràgil. Però en comptes d'això, Durao Barroso va preferir fer alguns maquillat-

ges a la cartera destinada a Buttiglione. Lògicament, no n'hi va haver prou.

En tot aquest afer sobta la insistència de Durao Barroso per mantenir un element que generava tanta discòrdia. Tot i que, fet i fet, no hauria de sobtar tant si hom té en compte algunes claus. Per exemple, que Buttiglione és italià, i en una Comissió amb un comissari per estat, aquest era el designat pel govern de Berlusconi. Precisament fou el primer ministre italià qui primer va dir el nom de Durao Barroso entre els altres caps d'estat i de govern de la UE com a possible substitut de Prodi a la presidència de la Comissió. Per tant, si Durao havia d'estar agraït a algú és a Berlusconi.

El fet és que Berlusconi va adoptar un paper més aviat discret a mesura que s'incendiava la discussió i s'acostava l'hora de la votació. Només un dia abans del dia D la premsa italiana es va fer ressò d'una possible petició de Berlusconi a Buttiglione perquè aquest retirés la seva candidatura a comissari. En cas que hagués estat així, segurament Buttiglione hauria dit que no, que comptava amb el suport dels populars europeus i que amb això ja faria.

Val a dir que Berlusconi no tenia gaire marge de maniobra, ja que el partit de Buttiglione dóna suport al seu govern a Itàlia i van pressionar fort el primer ministre perquè no deixés caure el seu home. I no era per prendre-s'ho com una frivolitat, cal tenir en compte que Itàlia viu un ambient preelectoral (hi ha generals al 2006) i que el test de la setmana passada, les eleccions per set escons al Parlament italià, se'l van endur per 7 a 0 els candidats del centre esquerra. La pròrroga demanada per Durao, davant d'aquesta situació, significarà la caiguda de Buttiglione.

Amb tot això, i malgrat la italianització del conflicte de la Comissió, qui ha sortit més beneficiat ha estat el Parlament europeu, que ha fet veure als ciutadans que representa que sí que serveix per alguna cosa. Que no sols té competències per a coses secundàries, sinó que pot dir la seva, poques vegades, però en moments clau. Ni que sigui per poder dir que no.

Miquel Àngel Díez
Oriol Cortacans